

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția economică

CONFERINȚELE GENERALE PASTORALE

MISIUNEA LA TÂRGOVIȘTE.— Prea sfințitul Arhiereu Dr. Irineu Târgovișteanu, primit de oficialitatea târgovișteană, cler și popor, în fața Catedralei din Târgoviște, după oficierea sfintei Liturghii.

Conferințele generale pastorale sunt cele mai scumpe prilejuri pentru preoțimea noastră, de a-și fortifica mai mult, nu numai entuziasmul pastoral, dar și capacitatea pentru a-și putea continua cu deplină izbândă misiunea în parohie.

Cine dintre noi preoții, nu-și aduce aminte de cea dintâi conferință generală pastorală, la care a luat parte, în primul an de preoție? Cine nu-și aduce aminte de nevoia sufletească pe care a simțit-o, după cea dintâi încercare de lucrare pas-

torală la parohie, să ia legătură cu Cucericii Părinți, mai experimentați în lucrarea preoțească? De câte ori n'am încercat sentimentul de îndoială, văzând cât de mare deosebire este între teologia cărții și a cursului și între observarea sufletului creștin, ce trăiește viața creștină în mijlocul satului?

Iată de ce aceste conferințe generale pastorale, sunt tradiționale și fericite întâlniri de apostoli ai satelor, prilejuri rari de întâlnire duhovnicească a preoților tineri cu preoții mai bătrâni, a elanului cu experiența, a pastoraliei teoretice cu practica și roadele lucrării sacerdoțiului nostru ortodox?

Iată de ce aceste nevoi sufletești ale clerului, au fost apreciate și îndrumate printr'un regulament special al conferințelor generale pastorale, ce fixează scopul și menirea acestor conferințe:

a) „A întări și îmbroscăta cunoștințele căpătate în școală;

b) A-i desăvârși la îndeplinirea diferitelor liturghii ce se oficiază în biserică și popor;

c) A cultiva și întări legătura dragostei și colegialitatea frățască între membrii clerului, spre a fi pildă vie păstoriților lor;

d) A-i pregăti, în fine, ca să dea răspuns, să combată, să înlăture și să risipească orice idee care ar aduce vătămare sfintei noastre Biserici ortodoxe române și bunei rândueli obștești“.

Insemnătatea acestui capitol regulament de Consistoriul superior bisericesc prin anul 1910, a făcut să fie încadrat și în Statutul pentru organizarea bisericii ortodoxe române, prin art. 81-83, sub titlatura de „conferințe preoțești“.

Chiar dacă nu s'ar realiza prea mult în completarea și perfecționarea cunoștințelor, însuși prilejul cultivării și întăririi dragostei și colegialității frățesti între membrii clerului, „spre a fi pildă vie păstoriților lor“, este de o importanță covârșitoare. Căci nu cu exemplul patimilor rele, de ură, de pismă, calomnie și clevetire publică, ne vom putea impune ca duhovnici creștini ai păstoriților noștri, ci cu exemplul real al iubirii, care nu se definește, ci se trăiește, după Creștinism fiind cea mai mare virtute.

Poate că de aci va izvorî și spiritul de colaborare al fraților preoți, pentru a găsi cea mai bună „metodă pentru readucerea sectanților în sânul Bisericii ortodoxe“, precum și de a face din „tinerii noștri creștini practicanți“.

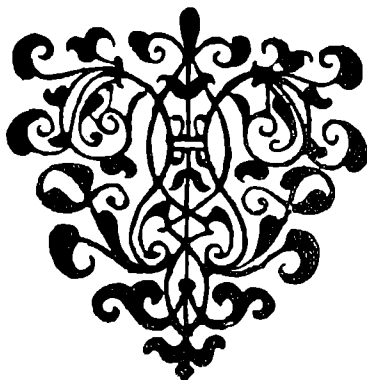
Dar și preocuparea noastră în cercetarea și punerea în discuțiune a unor asemenea probleme de mare actualitate, ne va oferi la fiecare, un mănunchi mai mult de clarificări și luminări, pentru alegerea celui mai fericit drum de activitate, în aceste împrejurări sociale.

De aceea, nu din sila ordinului oficial, ci din dragostea noastră pastorală pentru rezolvarea fericită a celor mai grele laturi ale misiunii preoțești, trebuie să ne întrecem a lua parte la aceste conferințe, cu toată pregătirea necesară.

Congresul pedagogic al fraților învățători din țară, în dezideratele exprimate, ne arată cum niște apostoli ai școalelor satului, se întrec în a-și întregi pregătirea.

Astfel și noi singuri, să socotim, nu o datorie de sus, ci un drept al nostru, de a fi cât mai pregătiți pentru marea chemare, pe care sufletul poporului român încă ne-o face cu aceiași dragoste și încredere.

CONSILIER

BIOLOGIA IN SLUJBA CREDINȚII CREȘTINE

Pr. NIC. TĂNĂSESCU

— In fața intrasigenții și habotniciei ucenicilor ateismului contemporan, manifestat în primul rând în indiferența și necredința micilor și pseudosavanților, e necesar și firesc să se recurgă și la argumentele prețioase ale oamenilor cu autoritate superioară, nu pentru a dovedi, ci spre a pune și 'n mai strălucită lumină adevărurile eterne ale «Bisericii creștine», spre a cărei catapeteasmă se îndreaptă arcurile încordate ale adversarilor îndârjiți.

Atitudinea aceasta de a folosi argumente provenite din altă sursă, de cât cea creștină, o socotim în cadrul justeții fiindcă e onorabil să te aperi întodeauna cu armele cu care ești atacat.

E adevărat că mai întodeauna, dar în special în epoca de după războiul mondial, s'a putut constata un eveniment, care nu poate fi supus îndoelii și care nu poate decât bucura și edifica lumea creștină. Cei mai valoroși reprezentanți ai științelor pozitive, după o îndelungată și istovitoare încordare în căutarea «Adevărului», pe cale experimentală, pe lângă numeroasele descoperi — au reușit să se convingă personal că sin-

gură «Religia creștină» e în măsură să se pronunțe impecabil și satisfăcător în marile probleme ale vieții, care pentru știința pură rămân încă nedesluite, ca inaccesibile caracterului său pozitivist.

Adevărata știință, după cei mai mulți, nu-i decât o slabă scormonire a «Necunoscutului infinit», care în ultimă instanță n'a făcut altceva decât să conducă pașii omenirii spre aceleași idealuri și lumini conturate în «Apocalipsul creștin». E tocmai ceea ce spunea un mare învățat: «Știința multă apropie de Dumnezeu, iar puțină știință îndepărtează de El».

Intre științele exacte, care au contribuit în bună parte în ultimul timp la limpezirea și pe calea experimentului a multor adevăruri scripturistice, locul de frunte ar trebui să-l ocupe — Biologia.

Problema capitală, care formează subiectul studiilor biologice și care rămâne punctul tangențial între Biologie și creștinism este: «ori-

(Continuare în pag. 144)

METODICA MISIONARA

de M. A. CALNEV

CAPITOLUL I

„LUPTA CEA VEȘNICĂ DINTRE BINE ȘI RĂU. — O SCURTĂ PRIVIRE ASUPRA DESVOLȚĂRII ISTORICE A ACESTEI LUPTE. — DATORIA FIECĂRUI CREȘTIN ȘI IN DEOSEBI A PĂSTORILOR BISERICII LUI HRISTOS, DE A LUA PARTE ACTIVĂ IN LUPTĂ ÎMPOTRIVA ORICĂRUI FEL DE RĂU, ÎMPOTRIVA ÎNVĂȚĂTURILOR FALSE ȘI A NECREDINȚEI“.

Cine nu-i cu Mine, acela-i împotriva Mea, și cine nu a-dună cu Mine, acela risipește.
(Mat. 12-30).

Viața ca atare, este o luptă neconținută, perpetuă. După cum în lumea fizică noi observăm schimbul neconținut al fenomenelor, dintre cari unele sunt distructive, altele creatoare: vedem schimbul nopților și al zilelor, întunecului și al luminei, schimbarea anotimpurilor și odată cu ele — a căldurii și al frigului; după cum în lumea plantelor și a animalelor observăm lupta neconținută pentru existență, tot astfel în lu-

mea spirituală, în lumea ființelor rațional-morale vedem lupta neconținută dintre două principii — dintre bine și rău, «dintre lumină și întuneric, dintre Hristos și Veliar» (Corinteni 6. 15).

A trăi nu însemnează a petrece într-o liniște permanentă-spirituală și fizică. A trăi — nu însemnează a petrece o viață îndestulată și senină, privind cu nepăsare realitatea ce ne înconjoară. Nu. A trăi — însemnează a te lupta, a periri—au reușit să se convingă personal că sin-

(Continuare în pag. 144)

gina vieții» și mai restrâns «geneza sufletului omenesc». Ar fi inutil a mai înșira mulțimea ipotezelor științifice, lansate în jurul descifrării «misterului vieții», căci toate au un protopărinte comun: «teoria mecanismului — monist», care socotea că viața a apărut în mod mecanic din materia neînsufletită și prin evoluție automată a ajuns la punctul la care se află în prezent. De aici, sub înrăurirea covârșitoare a teoriilor materialiste și sufletul omenesc a fost conceput ca un simplu fenomen fizico-chimic al creierului, rezultat din jocul mecanic al atomilor cerebrali.

Ca atare, era așezat în categoria fenomenelor fizico-chimice, socotind că absența encefalului dela funcțiunea respectivă atrage imediat după sine și absența sufletului.

Interpretarea aceasta mecanică, (fizico-chimică) a provenienței fenomenelor vitale, a fost împărtășită de cei mai mulți intelectuali până aproape de secolul nostru (iar astăzi de eroii noului materialism), fiindcă prin natura sa simplistă era cea mai accesibilă firilor sceptice, alimentată fiind mai apoi și de teoria «darwinismului».

Între timp însă, constatându-se că între fenomenele curat fizico-chimice și cele vitale exi-

stă o deosebire fundamentală, neîngăduind celor din urmă să intre în elaborațiunile fizico-chimice și că fenomenele zoice prezintă o finalitate de așa natură, încât presupune o putere proprie în fiecare organism și independentă de fenomenele fizico-chimice, s'a ajuns la elaborarea unei alte teorii numită «Vitalismus», sau principul vital.

Noul curent al vitalismului, care era fondat pe teoria «entelechiei aristotelice» și pe teoria lui Stahl despre «suflet conștient» dete la iveală noua știință: «Biologia teoretică». Școala vitalismului, chiar dacă n'a realizat, în forma nouă și originală — în care s'a înfățișat, lucruri uimitoare, totuși a croit un drum nou, făcând primul pas în lupta cu materialismul amplificat, care se răspândea vertiginos. Lupta hotărâtoare a fost continuată cu succes de un nou curent vitalist, care dete cea mai zdrobitoare lovitură teoriei mecanice-moniste.

E școala neovitalismului, al cărei corifeu Hans Driesch, puse temelia «Biologiei experimentale». În prima linie H. Driesch, reuși să demonstreze și mai convingător deosebirea esențială dintre substanță (ὁυσία) și entelechia aristotelică (ἐντελέχεια) caracterizând pe cea

(Continuare în pag. 145)

cei ce sunt împrejurul tău binele, adevărul și frumosul.

Pentru un creștin — față de sine însuși, a trăi — însemnează a se desăvârși sub raport moral, tinzând spre cel mai înalt scop al vieții și spre binele absolut, adică spre Ziditorul său, Carele este izvorul vieții și al luminii, al dragostei și al dreptății, al binelui și al frumosului, deci a se apropia din ce în ce către idealul perfecțiunii — către Dumnezeu, după însăși porunca Mântuitorului: «Fiți desăvârșiți, precum desăvârșit este Tatăl vostru cel ceresc». (Mat. 5. 48).

Pentru un creștin — referitor la mediul cel înconjoară, a trăi însemnează a duce din răspuțeri o luptă neconținută, pentru triumful binelui, a dreptății lui Dumnezeu, a credinței adevărate, pe care a vestit-o oamenii Mântuitorului lumii, Hristos Fiul lui Dumnezeu.

În această luptă constă sensul vieții pământești a omului.

Dar pentru atingerea acestor scopuri e necesară lupta împotriva tuturor piedicilor ce ne stau în cale spre acele scopuri înalte, adică lup-

ta neîncetată împotriva răului, în toate înfățișările lui. În aceasta se cuprinde datoria oricărui creștin: «Biruitoare îi voi da să șadă pe tronul Meu, precum am biruit și Eu și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui» (Apoc. 3. 21).

Lupta dintre bine și rău este mai veche decât omenirea. Ea s'a început înainte de creierea lumii celei văzute, când unul dintre cei mai puternici și luminați îngeri s'a răzvrătit împotriva Ziditorului său și a tras după sine legiuni de alte duhuri, ce i-au urmat, devenind astfel izvorul răului în lumea întreagă. Din cer răul s'a transmis pe pământul ce fusese creat, unde duhul răutăților a înduplecat iarăși pe cel dintâi om să nu dea ascultare Ziditorului său, din care cauză: «printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea» (Rom. 5. 12). Dar tot atunci s'a inaugurat și lupta eternă a omului cu răul, potrivit cuvintelor pe care Dumnezeu le-a zis șarpelui (diavolului): «Și vrăjmașie voi pune între tine și între femeie, și între sămânța ta și între sămânța ei; acela va

(Continuare în pag. 145)

din urmă ca ceva independent și dincolo de materie (imaterială), superioară și mai vârstnică decât ea, temelia organismelor vii.

În monumentală sa lucrare *«Philosophie des Organischen»* aduce argumente pretențioase cu care dovedește că problema vieții nu trebuie să intre în preocupările Fizicii și Chimiei, deoarece viața este ceva propriu, condusă de legi speciale, provenite dintr'un principiu superior și independent, care ritmizează cursul nașterii și simetria factorilor vitali. Acest principiu, considerat ca factorul primordial al vieții, îl exprimă prin același termen ca și făuritorii «Biologiei teoretice» adică entelehia, care stă în afară de loc și de timp, deși activează cu ajutorul lor.

Dacă factorii fizici n'au putut să dea cel puțin o explicație limpede fenomenelor vitale, cu atât mai mult n'au putut nici să le creeze așa cum crede materialismul.

Deasemenea, fenomene ca: înmulțirea, întreținerea organismelor, ereditatea și altele nu pot căpăta un înțeles logic fără existența unui principiu superior și degajat de materie, dirijor și al fenomenelor fizice, deosebind organele vii de natura moartă. (*Apologetica* — Gr. Papa-mihail — Atena 1928).

Distinsul nostru profesor universitar, *D-l Rădulescu Motru*, vorbind într'un savant articol despre «Românism ca spiritualitate» zice între altele: «Înainte de secolul nostru ar fi fost cu totul extraordinar ca un om de știință exactă să recurgă, pentru explicarea fenomenelor materiale, la concepte spirituale; astăzi, o asemenea procedură nu mai apare deloc extraordinară. Biologii discută finalitatea organică și chiar entelechia aristotelică, fără a mai ridica din umeri».

În scurgerea timpului, savanți de marcă au ajuns să vadă în entelechia aristotelică — după concepția vitalismului — un principiu imaterial și superior, începând în modul acesta a îmbrățișa interpretarea spiritual-teistă a vieții ca: Flammarión, Wallace, Bunge, Müller, Lapparent, Romanes și alții. Dacă am sintetiza cele expuse până acum, am constata că între doctrina biologică fondată pe entelechia-vitalistă și între doctrina creștinismului referitor la originea vieții, există o isbitoare apropiere. Creștinismul învață că sufletul uman, sorginea fenomenelor vitale, este de origine divină, fiind creat în mod excepțional de Dumnezeu, prin urmare indepen-

(Continuare în pag. 146)

păzi capul tău și tu vei păzi călcâiul lui» (Fac. 3. 15).

Toată istoria omenirii din Testamentul Vechi este istoria luptei neconținute dintre bine și rău, a luptei dintre credința adevărată în Dumnezeu, pe care o păstra poporul lui Israel cel ales de Dumnezeu, și dintre rătăcirea păgână, cultul satanei, idolatria josnică, împreună cu desfrâul nemaipomenit și jertfele omenestii ce se aduceau idolilor (A doua Lege 12, 31; Psalm. 105; Iezec. 3, 1-17 ș. a.). Împotriva acestui rău universal se luptau în Testamentul Vechi sfinții, partriarii, prorocii și toți oamenii drepti. Istoria căderii în păcat a strămoșilor și a izgonirii lor din Eden, istoria lui Cain și Abel, potopul, și turnul Babel, robia izraelitenilor în Egipt și eliberarea lor, rătăcirea lor în timp de patruzeci de ani prin pustie, răzvrătirea lor cea de multe ori împotriva lui Mosi și împotriva lui Dumnezeu însuși, legea de pe muntele Sinai și turnarea vițelului de aur, cucerirea pământului Canaan, istoria judecătorilor și a împăraților evreești, cari când slujiau lui Dumnezeu, când deveneau idolatrii și erau înfrunțați de sfinții proroci, apoi captivitatea din Babilon,

cea din Asiria, viața poporului celui ales după eliberarea din captivitate, — toate acestea reprezintă istoria luptei neconținute dintre bine și rău în parcursul existenței întregii omeniri din Testamentul Vechi.

Către timpul venirii în lume a lui Hristos-Mesia, războiul acesta dintre lumină și întunec a ajuns la apogeu, mai ales în acel moment, când asemenea unui fulger sclipitor ce spintecă și luminează negrul nopții, a răsunat glasul celui ce strigă în pustie, glasul celui mai mare dintre proroci — al lui Ioan Botezătorul, care se îndreaptă către «poporul cel ce ședea în întuneric și în umbra morții» (Mat. 4. 16): «Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor» (Mat. 3. 2); «Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii». (Ioan 1. 29).

Venirea în lume a Mântuitorului a fost întâmpinată de o manifestare neobișnuită a puterii răului, când după porunca neînduratului Irod, care căuta să nimicească pe noul născut Hristos, s'au omorât în Betleem și împrejurimile lui toți pruncii până la vârsta de doi ani. Și imnul de bucurie ce de curând răsună în sla-

(Continuare în pag. 146)

dent de materia din care este alcătuit corpul omenesc.

Ambele părți ale ipostasului omenesc provin dela acelaș autor (Dumnezeu), cu singura deosebire că: sufletul este creiat în chip minunat de Dumnezeu, iar corpul este plăsmuit din materia creiată de El mai înainte din nimic. Fiecăruia i s'a dat atribute și roluri deosebite: trupul este organul material prin care se manifestă sufletul nemuritor, care dirijează întreaga ființă omenescă. Intre ele trebuie să existe armonie; ca atare, nici nu pot fi separate la extrem căci ar duce la dualism, dar nici împreunate până la identificare spre a evita monismul-materialist.

Prin urmare, distincția între concepția biologică și cea creștină e mai mult aparentă, con-

sistând într'o diferențiere terminologică. E ade-vărat că biologii actuali ca și cei vechi nu ne vorbesc despre origina sufletului ci despre existența lui. Pentru religie e prea mult și această afirmare științifică în raport cu ceea ce se știa în secolele precedente. În fond, dela entelehia biologică și până la sufletul creștin, distanța e aproape inexistentă.

Iată cum am înțeles noi că Biologia modernă a adus servicii prețioase — desigur indirect — credinții creștine.

Necredincioșii să aibă în vedere și acest eveniment când vor să discute despre credință!

Pr. Nicolae Tănăsescu

va cerului: «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire» (Luca 2. 14), s'a schimbat în tânguirea cea mare și bocetul maicelor din țara întreagă: «Țipăt s'a auzit în Rama, plângere și bocet și tânguire mare. Rahila plânge pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt». (Mat. 2. 17. 18; Ierem. 31. 15).

Lupta dintre bine și rău, cu deosebită putere s'a încins înainte de a eși Mântuitorul în lume cu predica Evangheliei împărăției Sale, când nu omul, ci de astădată Insuși Mântuitorul neamului omenesc, a fost încercat în pustie, răul ajungând la culmea cutezării și făptura cea căzută îndrăznind să ofere Ziditorului său și Ziditorului a toată lumea: «De Te vei închina înaintea mea, ale Tale vor fi toate» (Luca 4. 7). Dar peste câțva timp astfel de graiuri ce se auziau dela purtătorii răului; erau cuvinte pline de răutate neputincioasă; aceste cuvinte au răsunat de nenumărate ori când Hristos vindecă pe cei ce erau ținuți de duhuri necurate: «Ce ai cu noi, Iisuse Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici înainte de vreme să ne muncești? (Mat. 8. 29). «Lasă, ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Venit-ai oare să ne pierzi?» (Marc. 1. 24).

Și, însfârșit, dându-și seama de înfrângerea sa apropiată, răul pornește încă cu mai multă îndârjire împotriva binelui. În ajunul patimilor Sale celor de Cruce, Hristos spune Apostolului Petru: «Simone, Simone, iată satana v'a cerut ca să vă cearnă ca grâul. Eu însă M'am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta, și tu

când te vei întoarce, să întărești pe frații tăi» (Luca 22, 31-32).

Chiar acolo, pe Golgota, în mijlocul spaimii grozave de morate și a chinurilor grele ale celor răstigniți, vedem noi răul și binele reprezentate în persoana celor doi tâlhari, dintre care unul cu îndrăsneală își bătea joc de Hristos, iar celălalt căindu-se cu smerenie se ruga către Mântuitorul, ca să fie iertat și primit în împărăția Sa cea cerească (Luca 23, 39-40).

Hristos cel înviat a dăruit puterile iadului și ne-a dăruit iertarea păcatelor prin credința într'Insul și harul Sfântului Duh. Pentru a se putea dobândi iertarea păcatelor și sfîntirea, pentru a se da îndrumare spre moștenirea împărăției cerurilor, și pentru a se face unirea în vederea luptei împotriva răului, Hristos a întemeiat Biserica Sa, în care ca într'o visterie bogată a așezat toate câte sunt de trebuință, buna cucernicie și moștenirea vieții de veci, arătându-ne totodată că numai în unire cu Biserica sunt cu putință atât biruința asupra răului, cât și mântuirea noastră, că în afară de ea este pieire: «De nu va asculta cineva de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș». (Mat. 18. 17-18).

Biserica este singura corabie mântuitoare condusă de însuși Hristos; numai cu această corabie minunată, îndreptată de un astfel de Cărmaciu, vom putea noi trece marea înviforată a vieții noastre și în timpul ce ne este rânduit — să ajungem la limanul cel lin al împărăției cercurilor. Numai în unire cu Biserica și în

(Continuare în pag. 152)

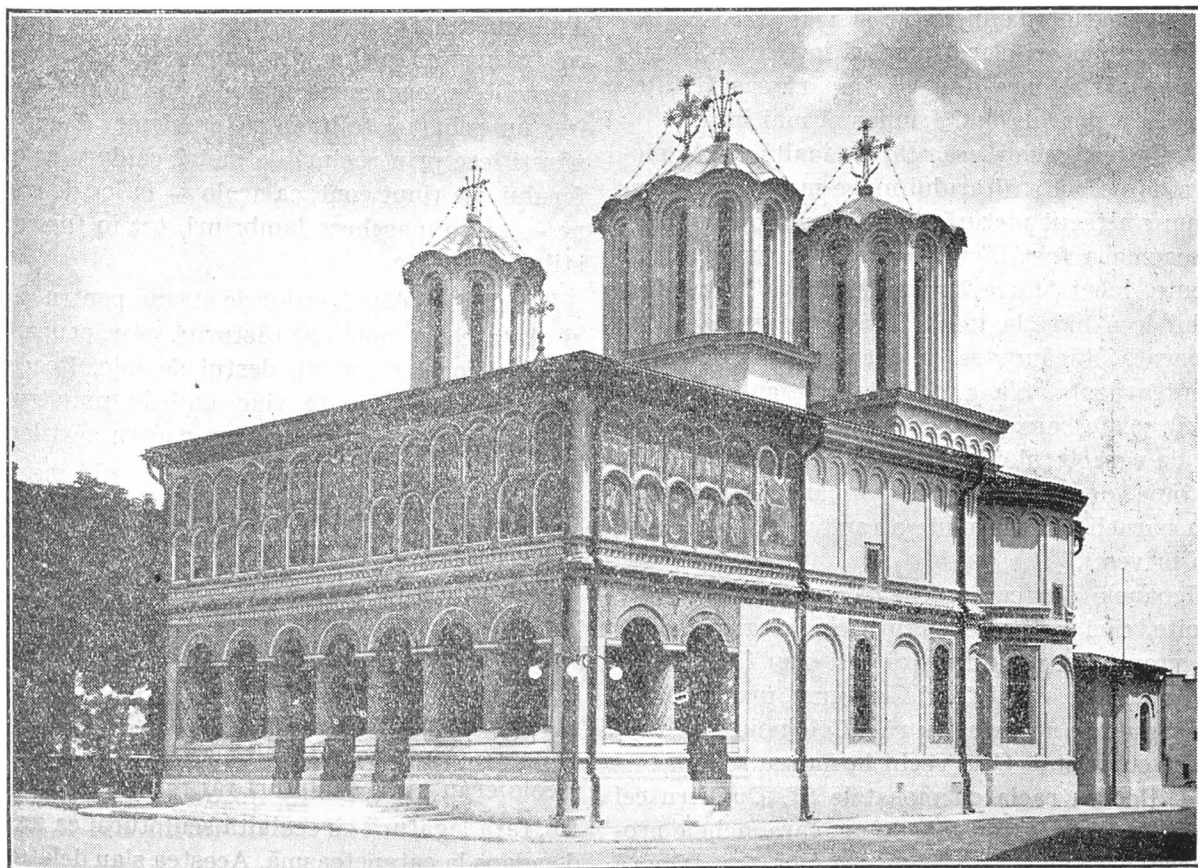
CATEDRALA PATRIARHIEI DIN BUCUREȘTI

RADICAL RESTAURATĂ

Această biserică, zidită încă pe la 1655, a suferit în cursul veacurilor multe reparări și mai ales schimbări, cari s'au abătut dela forma ei originală și au lipsit-o astfel de forma sa atât de proporțională și estetică.

1. Cum în vechime nu erau coruri, ci numai cei din strane cântau, i s'a adaus un «cavas», o galerie, la care te suiai pe scări, ca într'un etagiu înalt. Acest cor — spune tradiția — a fost odată între coloane, ori unde treci din

pronaos în naie. Dar acolo — desigur — conturba privirea fie spre altar, fie spre bolți. La urmă a fost mutat la loc mai bun, lipit de păretele din apus, dela ieșire. Aci ocupa, cu scară cu tot, întreg păretele. Oricât era locul de potrivit aci, totuși prin el s'au profanat toate chipurile voievozilor ctitori și ale mitropoliților, zugrăviți pe părete. Dintre toți abia fața voivodului Radu Leon, a soției sale Luchia Doamna și a mitropolitului Ștefan s'a mai putut recunoaște

Catedrala sf. Patriarhiei după restaurare.

binisor. Aceste capete — în frescă — s'au tăiat și așezat la muzeu. Incolo, piroane lungi de fier pentru fixarea lemnului au fost bătute prin toate părțile trupurilor pictate: cap, ochi, pantece, etc. Pe I. P. Sf. Patriarh Miron l-a jenat mereu acest fapt. Deaceea a demontat de-acolo corul. Era o jale, să vezi fresca și trupurile toate ciopârțite. Sentimentul de respect către cei trecuți la cele vecinice, nu admite așa ceva. O adevărată profanare. Păretele s'a refăcut din nou. Pe el s'au pictat din nou voievozii ctitori: Constantin Șerban cu doamna Bălașa și fiica lor, domnița Bălașa și Radu Leon Voivod cu Luchia Doamna și fiul lor Ștefan, toți în dreapta. Iară în stânga mitropoliții Ștefan, Teodosie dela Vestem, Dositeiu Filiti și Grigorie IV Dascălul. La aceștia s'a adaus în dreapta M. S. Regele Carol II și I. P. S. S. Patriarhul Miron, și ca ierarh și ca ctitor, în stânga.

Prin această schimbare pronaosul a căpătat o formă nouă, largă și frumoasă.

2. Tot în cursul timpului s'a adaus pe păretele stâng, la ieșirea din naos, un amvon înalt cu scări piezișe, foarte nepractice. Cum gâtul bisericii, care leagă naia de pronaos, e destul de îngust — astfel s'a îngustat și mai tare. A fost delăturat; și azi clerul predică în fiecare Duminică și sărbătoare din ușa împărătească. Interiorul s'a deschis mai frumos și mai larg.

3. Catapeteasma era atât de înaltă, încât pictura de pe bolta altarului nu se mai vedea. Cum acum s'a făcut pictură nouă, cu mult aur, catapeteasma a fost făcută mai jos cu unele ornamente, încât Maica Domnului de pe bolta altarului iese bine la iveală. Catapeteasma a fost reparată, făcându-se la loc mai multe ornamente căzute. S'a aurit întreagă cu aur veritabil, peste care s'a tras o patină verzuie, spre a-i da caracterul de mai vechi. Se prezintă foarte bine, deși ca stil n'are valoarea frunțarului din paraclisul palatului; o raritate. E o plăcere s'o privești.

Icoanele din catapeteasmă au fost reparate, înnoite, căci la multe pictura era ștearsă, roasă de vreme. Icoanele împărătești s'au făcut toate din nou, cele vechi fiind fără gust, ornamentate cu argint de un maestru rău. Cele noi s'au acoperit cu cristal. Cele vechi la muzeu.

4. Pentru racla cu moaștele Sf. Dumitru cel Nou s'a făcut în peretele stâng, care încheie pronaosul spre naos — o frumoasă nișă de marmoră albă cu chenar din piatră, bogat ornamentată cu sculptură. Racla de argint stă sus, pe postament,

în nișă. În fundul ei e zugrăvită icoana Sfântului Dumitru cel Nou — în chip de călugăr. Iară la raclă duc scări cu balustradă de marmoră, nu prea largi, pentru a opri îmbulzeala. Închinătorii se coboară pe cealaltă parte pe lângă părete, unde se mirue sau se stropesc cu aghiazmă și depun eventualele ofrande într'o cutie specială.

5. Pe păretele corespunzător—din dreapta—s'a făcut pentru simetrie o altă nișă cu postament, tot de marmoră, dară fără scări și balustradă. Pe postamentul nișei s'a așezat un sicriu mic, nou, din argint, cu sticlă sus, în care se află moaște din trupurile Sfinților mucenici Carp și Teodor Stratilat. Iară pe păretele din fundul nișei sunt pictați sfinții doftori fără de arginți: Cosma și Damian și mucenicul Teodor Stratilat, fiindcă în partea aceasta din pronaos se oficiază taina sf. maslu, pentru bolnavi. Iconografia bizantină cere, ca pictura dintr'un loc al bisericii să steie în legătură și cu slujba rituală, ce se oficiază acolo.

6. Stranele — scaunele vechi — erau putrezite în partea de jos, iar sus lipseau părți întregi din ornamente sau din spetează. S'au făcut toate din nou de tâmplarul Vasile Marinescu, în jurul tuturor păreților, din lemn nobil în culoare naturală cu ornamente simple, foarte potrivite, într'un relief potolit și cu embleme. Cum din păreți iese prin rociuri de metal căldura calorică, s'a ținut cont, ca acolo — în loc de scaune — să se mascheze lambriuri, tot în forma și stilul stranelor.

7. Pulpitrul cântăreților de strană pentru cărți și cântare era mobil, se răsturna ușor, ocupa loc spre mijlocul naosului, destul de mic. Deaceea acum au fost făcute fixe ambele pulpitruri; drept un fel de strane cu loc pentru cărțile rituale, cu loc pentru note etc., cu emblema patriarhiei. Așa sunt de bine adaptate și legate în capătul spre altar al stranelor din sâmurile bisericii, încât — dacă nu ești foarte atent — nici nu se observă. Cu ele se termină stranele, ca în un fel de cap.

8. Frontul acestor pulpitre este legat de marginile catapetesmei — atât în dreapta, ca și în stânga—printr'un zid înalt cu o lățime de 1½ m. Acolo erau niște sculpturi fără gust, în stil gotic, fără legătură cu cealaltă sculptură, ca un fel de adaos la catapeteasmă. Acestea s'au delăturat și în locul lor s'au așezat 2 strane, ce se pot folosi de arhieriei la anumite ocazii festive. Ele

**Tablou ctitoricesc: I. P. S. Patriarh Miron I al României,
al II-lea ctitor al Sf. Mitropolii a Bucureștilor după Constantin Șerban V. V.
și Radu Leon V. V., întemeetorii ei.**

sunt la fel cu stranele celelalte, dar mai puțin ieșite în afară.

9. Vechile tronuri regale și arhieresti cu baldachin, și într'un stil cu totul străin de arta bisericii noastre, s'au înlocuit cu 4 tronuri noi, admirabil sculptate — în ajur — de sculptorul Grigorie Dimitrescu, încât sculptura trece până dincolo, la spate. Cele două tronuri regale au în spate emblema țării; iar cele 2 arhieresti au emblema patriarhiei. Sunt foarte frumoase, ceva prea mari. Două s'au așezat la capăt în sânul din dreapta și două în cel din stânga. Stau pe câte un podiu de parchet în mosaic mai frumos. Sunt în aur veritabil, dar patinate verzui.

10. Pentru păstrarea lumânărilor de ceară s'a făcut în colțul stâng al pronaosului pe un podiu parchetat o masă triumfiulară în stilul stranelor, în cât nu prea micesțe spațiul.

11. Corul cu cântăreții nu-și prea afla locul potrivit în noua situație. Pentru el s'a făcut un postament în dreapta intrării, care este de vr'o 70 cm. înalt, ca vocea cântăreților să treacă peste capetele credincioșilor, ce stau înaintea. Pe margini are o galerie mică de marcare; iar la spate stranele — vr'o 12 — sunt înlocuite numai cu lambriuri de lemn până sub picioarele ctitorilor de pe părete. Pe podiu scaune de șezut. Cum însă ușa apropiată mereu se deschide și coriștii erau stingheriți și de frig și de curent, s'a adăos un paravan de sticlă mată pe latura de către ușă a estradei, care ferește pe coriști și le concentrează mai mult vocile. Columnele din fața corului și cupola turlei stingheresc mult corul în contopirea unitară a vocilor. Uneori corul cântă în hora stângă din naie.

12. Ușa principală dela intrare era urâtă, de stejar și ornamente de fier cu un chenar nesculptat din marmoră albă. Demontându-se, s'a constatat, că marmora de ambele părți și de sus erau părți rupte din pietrele dela mormintele unor ierarhi și voievozi, tăiate în două și adaptate ca chenar. Ele sunt bogat și foarte frumos sculptate și cu inscripții, cari indică numele celor ce odihneau sub ele. Vai de recunoștința unor nepoți față de înaintașii lor! Samănă a vandalism. Aceste pietre se vor așeza în muzeu.

S'a făcut ușă nouă cu chenar din marmoră albă cu o ușoară ornamentică luată dela bisericile vechi Sf. Voevozi și Stelea din Târgoviște; și sus la mijloc — cu emblema simplă a patriarhiei. Iară ușa propriu zisă e din stejar frumos sculptat și întregită spre pronaos cu căptușală de lemn pe întreg zidul gros. Apoi pentru a opri să intre frigul în biserică, s'a făcut la capăt o

nouă ușă de sticlă, mai simplă, dar absolut necesară, așa încât spațiul gol dintre cele 2 uși e un scut contra frigului.

13. Deasupra chenarului dela ușa veche era în afară o placă semicercuală tot de marmoră, cu niște îngeri, a la Rafael — în stil apusan — și o inscripție grecească. Spre a face ușa nouă s'a luat jos și, — drept plăcută surprindere, — am aflat sub ea *icoana hramului* «Constantin și Elena» într'o foarte bine păstrată frescă bizantină, reușită. Colorile erau bine conservate. Această frescă era o surprindere și pentru faptul, că nicăiri nu s'a mai aflat la pictura internă sau externă urme de asemenea frescă. Deci proveniența ei e greu de explicat. Poate cineva a pictat această icoană ca model spre a fi apoi angajat pentru întreaga pictură; dar — probabil — fiind prea scump — s'a renunțat la frescă.

14. Această icoană era la un colț cam ruptă, încât se putea observa bine, că dedesupt mai e o altă pictură. Curiositatea nu ni-a lăsat să n'o vedem și pe asta. Astfel fresca primă s'a luat cu grijă jos în o cutie de scânduri și întărită cu ciment s'a așezat la muzeu. Sub ea s'a descoperit o nouă frescă și mai frumoasă cu sfinții împărați în vestminte de voievozi Români. Impărăteasa Elena samănă cu doamna voivodului Radu Leon. E un tablou de valoare, care neschimbă s'a acoperit cu cristal. Colorile se păstrează vii.

15. Dinaintea intrării principale biserica avea un frumos *pridvor*, așezat pe columne groase ornamentate cu pictură. De sigur — din cauza frigului și a curentului, care intra în biserică, și ca să servească și drept garderobă la zile festive, pridvorul a fost închis cu geamuri urite, ceea ce era practic, dar au diformat tare toată fațada bisericii. Pridvorului i s'au lăsat 3 intrări: una dinaintea și 2 în laturi; iar înaintea lor scările au fost acoperite cu 3 adause proeminente, cu înveliș rezimat pe columne de piatră măcinată și capiteliuri.

Aceste 3 noi pridvorașe deschise în laturi au diformat rău silueta admirabilă a întregii clădiri. De aceea *toate 3 s'au dărâmat*; ferestrele dela pridvor s'au demontat și totul s'a refăcut, cum a fost la început. Astfel *forma originală* a bisericii s'a refăcut în originalitatea ei estetică și proporționată.

Pridvorul s'a cimentat și peste ciment s'au așezat plăci mari de piatră cioplită dela Banpotoc (Hunedoara), mai tare ca cea dela Albești sau chiar dela Măgura-Buzău. Laițele pridvorului s'au refăcut din aceeași piatră.

Catapeteasma și iconostasul după restaurare.

16. În fața pridvorului s'au făcut o *scară mare* cu suș domol din 3 părți și sus un postament mare pentru festivități, de stat la defilări.

17. Rămâne de văzut, dacă — în lipsa coridorului închis — nu va fi frig în biserică.

18. Pentru căldură s'a introdus încă mai nainte *calorifer* cu aer încălzit, care ieșea prin gratele așezate în padiment. Acum s'au așezat vertical în pereți și s'a refăcut radical, ascunzându-se radiatoarele, ce mai nainte, mari de tot, stricau estetica interioară.

19. Cele 6 *columnne* din pronaos erau obduse cu marmora artificială albă, dar stricată. De aceea — la început — s'au refăcut la fel, dar în coloare verzue, pe care maistrul a făcut-o cât se poate de urită. Când a fost interiorul gata, stricau de tot armonia; astfel — la sfatul «Comisiunii Monumentelor Istorice» au fost din nou schimbate și refăcute în piatră simplă, ceea ce nu se observase. Părțile stricate, măcinate la columnne și capiteli au fost reînnoite din piatră artificială. Acum armonia e mai bună. Dar totuși parcă le-ar lipsi ceva.

20. *Padimentul* din piatră și marmoră, deteriorată în foarte multe părți, a fost completat; și apoi totul a fost lustruit cu mașinării electrice. Cum pietrele și marmora nu au mărime egală

sau o simetrie înainte plănuită, ar face mai bună impresie o marmoră nouă peste tot. Dar asta ar fi sporit cheltuelile cu încă 4-500.000 lei. Aceasta se poate face și altă dată, ușor. Deocamdată s'au cumpărat mai bine *covoare dela Damasc*, cari acoper cea mai mare parte din padiment.

21. Partea cea mai grea a lucrărilor de restaurare a fost tencuiala și pictura. *Tencuiala* veche era cojită. Mai ales în turlle, unde căldura se suia în sus, era cojită atât de rău, încât în cantități de 7-10 kgr. cădea jos pe neobservate. Odată a căzut în cursul slujbei. De aceea absolut toată a fost dată jos până la cărămidă, încât clădirea a rămas, ca din roșu. Toată s'a făcut *din nou* cu considerare la pictura în fresco, care avea să urmeze pe tencuială proaspătă, udă.

22. Mai costisitoare a fost *pictura și fresca* făcută de pictorul D. Belizarie, un bun tehnician, dar nu în colori destul de vii.

La început s'au fost angajat la sfatul «C. M. I.» mai mulți pictori. Unul a și făcut cele 3 turlle mai mici; dar s'a lăsat de a mai continua. Ar fi suferit unitatea. Pictura în interior e bună luată, în general. Nu este pictură făcută în deceniile mai noi în România, care să fie mai bună.

(Continuare în pag 153)

ascultare către ea, este posibilă mântuirea noastră, căci în ea se păstrează în toată curăția legea adevărată a lui Hristos și în ea petrece harul mântuitor al Duhului Sfânt.

Deci, nu e lucru de mirare că vrăjmașul neamului omenesc a pornit toate puterile sale cele rele împotriva sf. Biserici a lui Hristos, voind să prade turma sa. El și acum, după cuvântul Sf. Ap. Petru: «Ca un leu umblă, răcnind, căutând pe cine să înghită» (1 Petru 5. 8). El și acum pierde sufletele oamenilor, sămănând între ei tot felul de răutate, ură, fărădelegi, transformându-i în fiare sălbatice. El și acum ucide în inimile oamenilor credința în Dumnezeu, sădind, în locul acesteia, necredință, lepădare de Dumnezeu, producând erezii, schisme, felurite secte, care abat dela Biserica adevărată a lui Hristos pe fiii ei, anume pe cei neputincioși în credință. Precum la început, ispitind pe cei dintr-oameni, el a luat chip străin, impropriu firii lui, — anume chipul șarpelui, tot astfel și acum, după cuvântul Apostolului, «satana ia chip de înger al luminii» (2 Corinteni 11, 14) și lu-

crează prin «slujitorii săi, apostolii mincinoși, lucrătorii vicleni, cari iau chipul Apostolilor lui Hristos» (vers. 13), «chipul slujitorilor dreptății» (vers. 15), cum apar astăzi toți predicatorii sectelor și ereziilor contemporane; ai baptismului, ai adventismului, etc., etc. Mascându-se cu numele lui Hristos, ei chiamă pe toți către dânsul, dar în acelaș timp denaturează în fond învățătura Sa evanghelică.

Orice erezie și orice sectă, acoperindu-se cu numele lui Hristos, desfigurează creștinismul adevărat și seamănă minciună și rătăcire printre fiii Bisericii lui Hristos, stăruiind din răspuneri să-i abată dela ea. Niciodată Biserica n'avea nevoie de apărare și paza fiilor săi pe atât pe cât are nevoie astăzi de această lucrare, când toți sunt dator să țină minte cuvintele Mântuitorului: «Cine nu-i cu Mine, acela-i împotriva Mea, și cine nu adună cu Mine, acela risipește» (Mat. 12. 30). Prin aceste cuvinte Hristos ne spune poruncitor, că tot cel ce crede întru El, dator este în mod activ să lucreze pentru răs-

(Continuare în pag 153)

A lui Le Conte de Nui are alt gen. La pictura bizantină cu 6-7000 sfinți într-o singură biserică, nu se caută amănunte, ci impresia generală, care-i bună. Fiind nouă, în unele locuri aurul este prea viu, prea iese la iveală. Dar timpul, care-i cel mai mare artist, va armoniza în câțiva ani totul, încât acest defect trecător se va pierde.

23. *Pictura din pridvor* a fost, în cea mai mare parte, foarte bine păstrată. S'au completat numai părțile stricate, mai ales de șrapnelele și bombele germane, căzute în anii războiului. Noul de tot sunt numai tablourile de pe zidul ușii, deoparte raiul, de alta iadul. Intre tablourile vechi sunt în pridvor, pe boltă, cele 7 sinoade ecumenice, cari se găsesc mai rar, în alte părți. Coloanele pridvorului au fost dela început pictate. S'au găsit urme. Deaceea s'au ornamentat toate cu pictură.

24. *Partea din afară* a pridvorului a fost pictată asemenea. Deaceea s'au pictat din nou icoane încadrate în chenare simple rotund, în 2 rânduri. Icoana *hramului*, Sfinții împărați, e mai mare, cuprinde ambele rânduri. E și cea mai reușită. Pictura exterioară e mai puțin reușită. Colorile prea întunecate. Totul trebuia mai deschis, mai diafan.

Dacă exteriorul nu era pictat, peste tot, era bine să rămână nepictat. Așa fațada are înfă-

țișarea unui gust *țărănesc*, prea încărcat, numai ornamente. Însă principiul restaurării cere, să refaci «cum a fost», după gustul veacului XVII.

Dar acest aparent defect este de zeci de ori recompensat prin efectul, ce-l are pictura exterioară asupra creștinilor trecători. Duși pe gânduri, când observă pictura de afară, scot pălăria și se închină. Unii stau în loc și privesc lung la icoane. Iar în sărbători, trecătorii intră în pridvor; și unii chiar ceasuri întregi meditează, privind mai ales la tablourile *rai* și *iad*. Deci pictura exterioară încă e de bun efect educativ.

Coloanele pridvorului nereușite se pot înlocui cu o pictură mai deschisă și mai puțin încărcată.

25. În cursul timpului *streșina* întregii biserici de sub înveliș a fost «modernizată», adică stricată. Deaceea în cele 3 părți ale pridvorului am refăcut-o în forma originală a bisericilor vechi, dar a costat foarte scump; deaceea încă n'am continuat această streșină de jur-împrejur.

26. *Socul* din jurul bisericii a fost refăcut în cursul ultimilor 15 ani cel puțin de 6-7 ori. Totul în zadar. N'a durat nici tencuiala simplă, nici de ciment, nici de altceva. S'a cojit și a căzut.

Acum s'a făcut pe o înălțime de 1 m. din *piatră tare dela Banloc*, plăci tăiate în ferestruu. A

(Continuare în pag. 154)

pândirea legii Sale dumnezeiești, printre acei cari s'au rătăcit dela dreapta credință, ori s'au lepădat cu totul de Ei; este dator nu numai a apăra sfânta Sa Biserică de inamicii ei, dar și de a readuce în sânul ei pe cei ce s'au rătăcit și sunt expuși pieirii veșnice dincolo de ograda ei mântuitoare. De aici rezultă, că fiecare creștin are datoria, după puterile și capacitățile sale, să se facă *apostol al lui Hristos*, deci să se facă *misionar*.

Astfel considerau această datorie creștinească și sf. Apostoli... Ei întocmai au îndeplinit porunca dumnezeescului lor Învățător: «Mergeți în toată lumea și propoveduiți Evanghelia la toată făptura» (Marcu 16. 15). Și într'adevăr: «In tot pământul a străbătut glasul lor și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii» (Rom. 10. 18). Și predica lor despre Hristos și despre Biserica Lui, cu toții în afară de Sf. Ioan, au pecetluit-o cu moartea de mucenici.

Aducându-și aminte de cuvintele sus citate ale lui Hristos și de făgăduința lui: «Cel ce va împlini (aceste porunci) și va învăța și pe alții să le îplinească, acela mare se va chema întru

împărăția cerurilor» (Mat. 5. 19), sf. Apostoli au poruncit tuturor creștinilor a contrbui în mod activ la vestirea legii lui Hristos: «Indemnați-vă unul pe altul în fiecare zi, până o puteți numi «astăzi» (Evrei 3. 18; Rom. 15. 14)».

Sfinții Apostoli au repetat făgăduințele mari de răsplată cerească, făgăduințe care au fost rostit de către Domnul, tuturor acelor cari se ostensesc pentru întoarcerea celor rătăciți la calea cea adevărată a credinței creștinești: «Fraților», zice bunăoară sf. Ap. Iacov, «de se va rătăci cineva din voi dela adevăr și-l va întoarce cineva, să se știe, că cel ce a întors pe păcătos dela calea lui greșită, a mântuit un suflet dela moarte și a acoperit o mulțime de păcate (Iacov 5. 19-20)

Dar cine dintre noi nu are mulțime de păcate și cine nu ar dori să le acopere înaintea judecării cele drepte a lui Dumnezeu prin întoarcerea la calea cea dreaptă a fraților noștri rătăciți?

Dacă însă lucrul misionar este obligatoriu pentru fiecare creștin, atunci pentru păstori Bisericii, lucrul misionar este o datorie impe-

(Continuare în pag. 154)

fost o lucrare grea și scumpă, după un sistem aplicat de «C. M. I.» așa că are în dos canale goale, cu aer, care uscă sau face să răsuflă umezeala. Se va constata ulterior, dacă-i sistem practic.

27. Când s'a dat jos toată tencuiala veche, până la cărămizi, s'a observat că *turlele* aveau câte 8 ferești, din care 4 erau astupate cu cărămizi. S'au *redeschis* toate, încât *turlele* au o formă mai frumoasă acum.

28. *Gergevelele* tuturor ferestrelor atât la corpul bisericii, cât și la *turle* au fost date jos și înlocuite cu altele solide *de metal*, ce-i drept, costisitoare, dar trainice. Sticla s'a pus groasă, specială.

29. La *ferestrele* din biserică s'au delăturat și vitrourele cu sfinți, ceea ce nu-i în usus bisericii-lor răsăritene, bizantine. Chipurile erau în stil apusan. Ca să nu se strice, s'au așezat la ferestrele unui coridor din noul palat. În biserică s'au înlocuit cu *sticlă nouă*, ornamentată puțin, unele cu un cap de înger cu aripi mari, altele cu coloane de fum, ce ies din o cădelniță.

30. Pretutindenea s'a introdus *lumina electrică* în mod civilizat; iar nu ca în multe biserici din capitală cu personal fără gust, cari au în-

cărcat unele părți, chiar catapiteasma, ușile împărătești, cu becuri multicolore, ca la unele localuri de producțiuni din niște mahalale inculte, deci fără gust. În biserică totul trebuie să aibă caracterul seriozității.

31. *Candelabrele* și *candelele* de argint s'au reparat în părțile lor stricate și s'au distribuit mai bine, așezând unele și în pronaos și sub *turlele* lor.

32. *Coperișul* a fost revăzut; iar *crucile* din *turle* reparate, unele făcute din nou și *aurite*; apoi iar patinate, dar prea tare, încât nu par de loc aurite.

33. În altar *padimentul rece de piatră* a fost delăturat și înlocuit cu *parchet*, care e mai sănătos. Pe pereții altarului s'au aplicat un *lambriu* de lemn de 2 m. înălțime. El practic; dar n'a prea reușit în forma lui, care prea e la fel cu orice *lambriu* dintr'o casă particulară. El scutește și tencuiala și de răceală, dacă șezi pe scaune în jurul lui.

Iară *baldachinul*, care era deasupra sfintei Mese, a fost luat de acolo, căci întuneca întreaga masă și stingherea întreg spațiul altarului.

34. Inscripția pusă la catedrala patriarhiei

(Continuare în pag. 155)

rioasă, căci pe aceștia Domnul i-a rânduit ca pe niște străjuitori neadormiți, ceea ce s'a subliniat încă în Testamentul Vechi, cu deosebită tărie încă, la proorocul Iezechil: «Și tu, fiul omului, strajă te-am pus pe tine casei lui Israil și tu vei auzi din gura Mea cuvânt și vei vesti lor dela Mine. De cumva zicând El celui păcătos: cu moarte vei muri, și nu vei grăi (celui păcătos) ca să se păzească cel neceredincios dela calea lui, și cel fără de lege întru fărădelegea lui va muri; iar sângele lui din mâna ta îl voi cere. Iar de vei spune tu celui păcătos calea lui, ca să se întoarcă dela ea, și nu se va întoarce dela calea sa, el întru fără de legea sa va muri, iar tu sufletul tău ți-ai mântuit» (Iezec. 33. 7-9).

Cap. 34 din cartea proorocului Iezechil este plină de amenințări dumnezeiești păstorilor cari nu-și fac datoria misionară: «Fiul omului, poruncește către păstorii lui Israil, proorocește și zi păstorilor: acestea zice Domnul Dumnezeu: o păstorii lui Israil! Au se pasc păstorii pe sine? au nu pre oi le pasc păstorii? Iată laptele îl mâncați, cu lăna vă îmbrăcați și ce este gras junghiați și oile Mele nu le pașteți. Pe cea sla-

bă nu o ați întărit, și pe cea bolnavă nu o ați vindecat, și pe cea zdruncinată nu o ați legat, și pe cea rătăcită nu ați înturnat, și pe cea pierdută nu o ați căutat, și pe cea tare o ați asuprit cu osteneală. Și s'au risipit oile Mele în tot muntele, și au rătăcit în tot dealul înalt și peste fața a tot pământul s'au risipit și nu era cine să le întoarcă. Pentru aceia, păstori, auziți cuvântul Domnului: viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, pentru că s'au făcut oile Mele pradă și au fost oile mele mâncare tuturor fiarelor câmplui nefiind păstor, și n'au căutat păstorii oile Mele, ci s'au păscut păstorii pe sine, iar oile Mele nu le-au păscut. Pentru aceea păstorii, auziți cuvântul Domnului. Acesta zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt asupra păstorilor și voi cere oile Mele din mâinile lor, și-i voi întoarce pe ei, ca să nu pască oile Mele și nu le vor mai paște păstorii pe ele: scoate-voi oile Mele din gura lor, și nu le vor fi lor mai mult mâncare» (Iezec. 34, 1-10).

Cu aceeași tărie insistă sf. Ap. Pavel asupra obligațiunilor misionare, care se impun păstorilor de suflete. Apostolul considera ca cea mai

(Continuare în pag. 155)

din București, după restaurarea sa radicală 1832-1935, deasupra intrării principale, pe zidul din pronaos este următoarea:

«Cu vrerea Tatălui, ajutorul Fiului și întărirea Duhului Sfânt — ziditu-s'a această sfântă biserică de Constantin-Vodă Șerban la 1655 — ca mănăstire — și s'a zugrăvit și isprăvit de Radu Leon-Vodă la 1668, fiind mitropolit Teodosie. In acest an — mutându-se de fapt domnia țării dela Târgoviște la București — a devenit catedrala Mitropoliei Ungrovlahiei. In cursul vremurilor a fost reînnoită și întregită cu unele adaose, și anume: la 1799 de Mitropolitul Dositeiu; în 1834-1839, de mitropolitul Grigorie, și după moartea lui, de locotenența episcopilor săi; apoi de mitropoliții Nifon (1850-1875); și Iosif în două rânduri (1886-93 și 1896-99); iară în anii 1932-1935—fiind cu totul învechită — a fost restaurată în întregime atât pe dinlăuntru cât și pe dinafară — în zilele M. S. Regelui Carol al II-lea — de I. P. Sf. patriarh al României D. D. Dr. Miron Cristea cu cheltueli de 8 milioane, din mijloace proprii, adunate cu multe greutate în vremuri de mari lipsuri economice, făcându-i-se din nou toată tencuiala și pictura în frescă, tronurile regale, scaunele arhieresti și stranele, postamentele pentru Sf. moaște, vitrourele ferestrilor, calorifer, lumina electrică, soclul de piatră, aurirea crucilor din

turle, reparându-se părțile stricate din catapeasmă și coloane și dându-i-se forma originală prin delăturarea corului, a celor 3 adause dela pridvor și destuparea tuturor ferestrelor la turle, ca să mai poată sluji de catedrală a patriarhiei române, până când împrejurările economice favorabile vor îngădui înfăptuirea ideii de-a zidi o măreață «Biserică a Mântuirii Neamului» drept mulțămîntă milostivului Dumnezeu pentru întregirea țării în hotarele sale firești».

35. Pentru a se presenta interiorul în lumină mai favorabilă s'au cumpărat covoare lungi de la ușă până la altar și pentru celelate părți covoare persiene dela Damasc, unde s'a dus anume arhitectul patriarhiei d-l Ionescu-Berechet și d-l consul general al României, Marcu Beza. Prețul lor e circa 300.000 lei. Încă n'au sosit.

Această totală și radicală reparație a costat peste 7.000.000 lei fără covoare și alte mărunțișuri, cari vor trece peste 300.000 lei. Deci aproape 7.500.000 lei. Banii i-a adunat I. P. Sf. Patriarh Miron exclusiv din mijloace proprii strânse la arhiepiscopie. Oficialitatea n'a contribuit cu un singur leu. De aceea I. P. Sf. Sa devine—alături de voivozii Constantin și Radu— al 3-lea ctitor al catedralei, acum a patriarhiei române. Fie ca această prea solidă restaurare să nu întunece ideea unei noi și mărețe «Biserici a mântuirii neamului».

de frunte datorie, atât pentru sine însuși, cât și pentru toți păstorii, predicarea adevărurilor credinței: «Te jur» scrie el ucenicului său Timotei, «înaintea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Iisus Hristos, care are să judece vii și morții la arătarea Sa în împărăția Sa: propoveduește cuvântul, stăruie asupra lui în toate împrejurările prielnice și neprielnice, muștră, cearță, îndemană, cu toată îndelunga răbdare și învățătură» (2 Tim. 4. 1-2). Ori în alt loc: «Preoții cei ce cârmuesc bine, de îndoită cinste să se învrednicească, mai ales cei ce se ostenesc cu propoveduirea și cu învățarea» (I Tim. 5. 17).

Personal sf. Ap. Pavel socotea activitatea misionară ca principala sa obligațiune: «Hristos nu m'a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia» (I Corint. 1. 17). «Dacă vestesc Evanghelia, n'am cu ce să mă laud, căci aceasta-i datoria mea de nevoie, și-i vai de mine de nu o voi vesti» (I Corint. 9. 16).

Biserica, din toate timpurile, considera opera misionară ca sfânta sa datorie, ba mai mult — o socotea drept însuși sufletul, esența vieții bisericești, fără de care e imposibilă chiar existența Bisericii.

Socotind participarea la opera misionară drept datorie a acestui serviciu înalt; Biserica încă din primii ani ai existenței sale a rânduit la această activitate anume persoane — *misionarii*.

Opera misionară a fost inaugurată de înșiși sfinții Apostoli, cari «adunând mulțimea ucenicilor, au zis: nu e bine, ca lăsând noi cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese. Deaceia fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați încercați, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe cari să-i rânduiim la treaba aceasta; iar noi să stăruim pururea în rugăciuni și în slujba cuvântului» (Fapt. 5. 1-5).

(Va urma).

PENTRU CATEHIZAREA POPORULUI.

HRANA PENTRU SUFLET

Ce spune Biblia, adică Sfânta Scriptură despre morții noștri
și despre milostenia ce trebuie făcută
pentru vii și pentru morți?

Din sfânta Carte aflăm că omul credincios în toate timpurile și-a dat seama să are anumite datorii de împlinit față de cei morți ai lui. Gândul la cei răposați isvorăște din credința în nemurirea sufletului și 'n învierea morților. Cuvântul lui Dumnezeu poruncește hotărît să nu dăm pe morți uitării; în epistola I către Tesaloniceni sfântul Pavel spune lămurit: *«despre cei ce au adormit nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați în rând cu ceilalți cari nu au nădejde»* (cap. 4 v. 13). Din aceste cuvinte noi înțelegem că pentru morți suntem datori să facem pomeniri, iar în epistula către Ebrei (13,7) ni se spune și pentru ce: *«Aduceți-vă aminte de mai marii voștri cari v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința»*. În adevăr nu dela părinți am auzit noi întâi învățăturile creștine? Și ne pretinde sfânta Carte să nu uităm credința în care înaintașii noștri au închis ochii și ne cere să urmăim și noi la fel.

Dacă noi creștinii am păzi cu grije astăzi dumnezeiască poruncă, de multe păcate ar fi scutite sufletele noastre. Dar diavolul neîncetat ne îndemnează să dăm uitării pe scumpii noștri morți. Creștinul adevărat e dator să urmeze pilda pe care ne-o dau femeile mironosițe, despre care sfânta evanghelie spune că *«în cea dintâi zi a săptămânii, foarte de dimineată, au venit la mormânt, aducând mirezmele ce pregătiseră»* (Luca 24,1). După modelul acesta femeile creștine merg cu mirezme de tămâie și smirnă la morminte. Păcat greu apasă pe cel ce din lenevie sau necredință nu-și face această datorie, că zice sfânta Scriptură: *Blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului»* (Ierem. 48,10). Nu trebuie uitat că omul după moarte nu mai poate face singur nimic pentru sufletul său, după cum ne spune Dumnezeu prin glasul Ecclesiastului: *«Cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată fiindcă*

până și pomenirea li se uită» (Ecl. 9,5). Așa că dacă nu le-am face noi pomenirile ei n'ar mai avea nici o răsplată.

Intotdeauna pomenirea morților s'a făcut împlinind ce e mai plăcut lui Dumnezeu, adică rugăciuni și milostenii. Sf. Scriptură ne spune în privința aceasta: *«Și făcând gătire după numărul bărbaților, a trimis la Ierusalim două mii drahme, să aducă jertfă pentru păcat, foarte bine și cuvios socotind de învierea morților. Că de n'ar fi avut nădejde cum că vor învia cei ce mai înainte au fost căzut, deșert și de răs lucru ar fi a se ruga pentru cei morți»* (II Macabei 12 42—43). Iar mai pe înțeles: *«Harul dăruelii înainte a tot cel viu, și dela cel mort, să nu oprești darul aducerii aminte»* (Iisus Sirah 7,35).

Nu e creștinesc lucru să fim sgârșiți când e vorba să facem milostenie pentru morții noștri. Să ne aducem aminte că bunurile ce avem sunt dela ei. Cine nu știe că omul înțelept și cu grije de suflet, când își împarte averea la copii el lasă o parte, — partea sufletului — cu care să i se facă după moarte pomenile, adică milosteniile? Din aceste milostenii cuvios lucru este să se sature săracii flămânzi. Cine nu împlinește lucrul acesta față de părinții săi însemnează că fură avutul celui răposat, uitând că într-o bună zi se va întâlni cu cel mort, ca săracul Lazăr cu bogatul cel nemilostiv (Luca 16,19—31). Creștinii cari n'au copii, sau cari se tem să nu fie uitați de urmașii lor își fac singuri, din viață aceste datorii, după cuvântul Domnului care zice: *«Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta lui cea bună»* (Pilde 19,17) și de lucrul acesta ne încredințează și Noul Testament: *«Faptele bune pe care le va face pe acelea le va lua ca plată dela Domnul»*, (Efes. 6,8). Creștinul adevărat nu trebuie să uite *«pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Christos, ca fiecare, după faptele sale cele săvârșite*

în trup să primească ori bine ori rău» (II Cor. 5,10), iar «judecata este fără milă pentru cel care n'a dovedit milă. Ci mila biruește în fața judecății» (Iac. 2,13).

Biserica creștină pentru a da puțința tuturor fiilor ei să-și facă datoriile față de morți a rânduit timpuri anumite pentru această cucernică datorie. Acestor rândueli noi ne supunem fiindcă zice sf. Carte: «Să vă feriți de orice frate care umblă fără de rânduială». (II Tes. 3,6). În toată creștinătatea sunt trei zile pe an când se face pomenirea de obște a morților: Sâmbătă înaintea lăsatului sec de carne, Joia din săptămâna sfintelor patimi și Sâmbăta Rusaliilor, adică Sâmbăta moșilor. În afară de aceste trei zile închinare morților, creștinii își pomenesc răposații făcând parastase de obște în fiecare toamnă și la anumite soroace după înmormântări. În postul cel mare, al păresimilor, femeile evlavioase, asemenea sfintelor mironosițe, cercetează mormintele în fiecare sâmbătă, când se fac în biserici rugăciuni numai pentru odihna și iertarea păcatelor celor morți. Ele plâng la morminte ca Maica Domnului despre care sf. Evanghelie spune că «Maria sta la mormânt plângând afară» (Ioan 20,11). Deasemenea femeile tămâiază

mormintele și se roagă ca psalmistul care zice: «Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta» (Ps. 140,2).

La parastas se întrebuițează coliva de grâu curat, mărturisind în chipul acesta credința că cel mort va învia, după Cuvântul care zice: «grăunțul de grâu, când cade în pământ, dacă nu va muri rămâne numai el; iar dacă va muri aduce multă roadă» (Ioan 12,24). Deasemenea la parastas se întrebuițează vinul, ca băutura cea binecuvântată de Dumnezeu. Pentru tot creștinul care își face în chipul acesta datoria față de suflet «îngerul a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s'au suit spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu» (Fapte 10,4). Model de neuitare a acestor datorii avem pe sf. apostol Pavel care spune: «iar după mulți ani am venit ca să aduc neamului meu milostenii și prinoase (la Templu)». (Fapte 24,17).

Înțelegi acum, bunule creștin, că datoriile pentru pomenirea morților și milostenia pentru iertarea păcatelor noastre au rădăcini adânci în sf. Scriptură, care zice: «Voi ceice ați auzit dela început, în voi să rămâe: de va rămânca în voi ceiace ați auzit dela început, rămânca-veți și voi în Fiul și în Tatăl» (I. Ioan 2,24).

PRESBITERUL GHEORGHE

Băleni-Sârbi—Dâmbovița

C R O N I C A I N T E R N A

Conferințe generale pastorale

Anul acesta, Conferințele generale pastorale se vor ține în două serii și anume: seria I Joi 27 Mai, iar seria II Joi 3 Iunie. Se vor trata la aceste conferințe — ca și anii precedenți, — două subiecte, dintre care unul va fi teoretic și altul practic. Subiectul teoretic din acest an este: «Metoda și mijloacele de readucerea sectanților la adevărata credință», iar subiectul practic: «Mijloacele de a face ca tinerii să devină creștini practicanți».

Aceste subiecte au fost aduse la cunoștința Protopopiatelor, rânduindu-se totodată următorii P. C. Preoți, ce urmează a prezida conferințele generale pastorale din anul acesta: Pr. Econ. Gh. Butnariu dela Bis. Domnița Bălașa din Capitală, pentru jud. Teleorman, P. C. Consilier Referent, Pr. M. Bulacu, pentru jud. Vlaşca, Pr. Econ. Gh. Comana, pentru jud. Muscel, P. C. Pr. Ec. G. Georgescu, Revizor Eparhial, pentru jud. Ilfov și Capitală; P. C. Prof. Aurel Popescu-Pitești, pentru județul Prahova și Prea Cuviosul Arhimandrit Mitrofor Efrem Enănescu, pentru județul Dâmbovița.

Conferințele generale pastorale din anul acesta se vor ține în orașele de reședință ale județelor respective, cucernicii preoți urmând a se conforma dispozițiunilor luate de Sf. Arhiepiscopie, ca și anii trecuți.

Dela frăția misionară „Patriarhul Miron“

Duminică 25 crt. Frăția misionară ortodoxă «Patriarhul Miron» și-a ținut a zecea adunare generală anuală, sub președinția *Prea Sfințitului Veniamin Ploșteanu*, vicarul Sfintei Patriarhii și președintele activ al Frăției. Biroul a fost constituit din doi secretari de ședință în persoana Diaconului Gh. V. Nițoiu și d-l Toma Culcea, și doi bărbați de încredere, domnii: Alex. Mateescu și Gh. Nicolescu. P. S. Președinte a dat cuvântul *Părintelui Teofil Ionescu*, vicepreședintele frăției, care a citit darea de seamă asupra activității pe anul 1936.

Această activitate rodnică pe ogorul misionarismului, a constatat din următoarele realizări:

1. *Din punct de vedere cultural.* S'au ținut peste 500 de predici și conferințe, la ședințele din Duminici și sărbători, atât în pavilionul regal, cât și în Arenele romane din Parcul Carol, de către preoți și teologi, în frunte cu P. C. Arhimandrit Scriban. S'au făcut cu acest prilej procesiuni pentru chemarea la credință a trecătorilor cărora li s'au împărțit ziare și predici tipărite în Tipografia Frăției.

2. *Din punct de vedere misionar propriu zis:* S'au cununat gratuit câteva zeci de perechi de concubinari, s'a luptat contra sectanților, prin graiu și scris, s'au ținut conferințe și lecții de sectologie și misionarism, la școala de misionari a Frăției, și s'au vizitat cu grupe de credincioși în frunte cu misionarii acestei înjghebări misionare, satele contaminate de sectanți.

3. *Din punct de vedere al asistenței sociale:* s'a dezvoltat opera de ajutorare a săracilor prin cantina «Mila creștină a Sfintei Patriarhii» din Str. Sfinții Apostoli Nr. 40, la care contribuie și Sfânta Patriarhie cu suma de 18.000 lei lunar pe tot timpul anotimpului friguros, precum și doamnele și domnișoarele din Frăție, care au grija acestei cantine și care au făcut o propagandă îndeajuns de rodnică, pentru ca în tot timpul anului o mulțime de familii să facă mese după parastas la această cantină.

Părintele Teofil a mulțumit Înalt Prea Sfințitului Patriarh, președintele de onoare al Frăției, Prea Sfințitului Vicar Veniamin Ploșteanu, Domnului Profesor V. Ispir, Comitetului, Preoților și mirenilor cari au dat concursul acestei frății pentru că s'a ajuns la un așa de frumos rod duhovnicesc. A prezentat apoi adunării un volum comemorativ tipărit cu prilejul împlinirii a zece ani dela înființarea Frăției, lucrare a Domnului Toma Culcea, misionar, în care s'a expus într'un cuprins de 462 pagini, tot ceea ce a realizat Frăția Patriarhul Miron în cei zece ani de lucru.

S'a aprobat apoi bilanțul și bugetele pe anul trecut și pe anul viitor, prezentate de d-l Cenzor

Gh. Ionescu. Bilanțul prezintă un sold de lei 1.604.269, atât la activ, cât și la pasiv, dar în realitate valoarea averii frăției se ridică la lei 4.825.217, deoarece imobilele și tipăriurile sunt contabilizate cu un leu.

Pentru anul 1937, Părintele Teofil propune următoarele:

1. Mărirea localului din Str. Sfinții Apostoli Nr. 40;
2. Continuarea Azilului din Strada Doinei;
3. Întărirea colportajului prin elevii școlii misionare;
4. Amenajarea tipografiei în scopul unei prese creștine;
5. Mărirea fondului de ajutorare a săracilor, a șomerilor și bolnavilor, ceea ce adunarea a probă.

După ce mai vorbesc și alte persoane din Comitetul Frăției, P. S. Președinte, într-o frumoasă și inimoasă cuvântare, arată cât de folositor este lucrul misionar pentru vremea actuală când se simte atâta nevoie de o revenire la creștinismul trăit, și cum Frăția Patriarhul Miron, prin munca depusă de conducătorii și misionarii ei, precum și prin contribuția tuturor membrilor ei devotați, a putut să aducă o însemnată roadă pe acest teren. P. S. Sa da sfaturi participanților de modul cum trebuie să lucreze, și binecuvintează adunarea atât în numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh, cât și în numele Prea Sfinției Sale. Toți cântă «Pre Stăpânul...», după care se face rugăciunea și se ridică ședința.

În amfiteatrul Facultății de Medicină, din Bulvardul Regele Carol II, s'a ținut Duminică 14 Martie a. c., orele 4½ d. a., conferința obișnuită, organizată de Ateneul parohial «Sf. Elefterie» din Capitală, care se menține încontinuu pe linia înaltelor înfăptuiri creștine, reușind a împlini cu conferința de mai sus, a 137-a conferință, cu un bogat program religios moral și educativ.

A conferențiat d-l dr. C. Mihăilescu, profesor universitar, despre «*Credința creștină în viața neamului*» (Higiena socială), după care a urmat muzică de harpă executată de d-na *Mari-ca Pessione*, dela Opera Română, și canto cu acompaniament de harpă, executat de d-na *Costescu Duca* dela Opera Română.

S'a continuat apoi cu pericopa evanghelică de rând, după care corul Ateneului a executat imnul religios «Mai lângă tronul Tău», de Fr. Search și marșul «Voința Neamului» de Danielescu.

Programul a luat sfârșit cu rularea filmului «Păianjenul», poveste pentru copii în două acte.

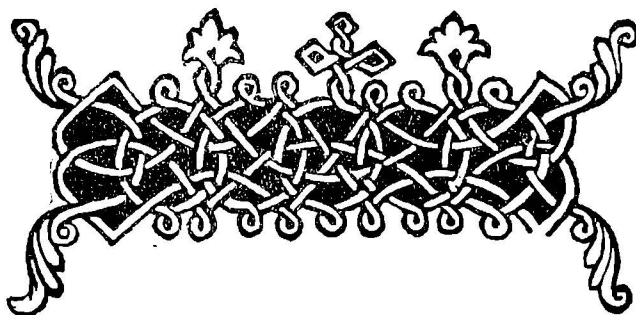

În Duminică IV-a din postul mare, la 11 Aprilie a. c., parohia Bisericii «Iancu Nou-Bălăneanu» a ținut o frumoasă șezătoare, care a început de Sâmbătă seara, prin oficierea vecerniei la care a predicat P. C. Profesor M. Bulacu, vorbind despre: «*Iisus și copiii*». Elevele școlii «Ferdinand» au dat răspunsurile la rugăciune.

Duminică la liturghie a predicat P. C. Pr. P. Bedreag, răspunsurile fiind date de corul Seminarului «Nifon» cu concursul d-lui profesor *Mihail Vulpescu*. După amiază, la ora 6½ a urmat un concert religios dat de corul azilului de orbi «*Vatra Luminoasă*», condus de d-l *I. Tasu*. Corul a executat: «Iisus Prunc» de Ceaikovski și «Ingerul a strigat» de G. Muzicescu.

A urmat apoi conferința d-lui avocat Popescu Tudor, cu următorul subiect: «*Copilul e un dar al lui Dumnezeu: el poate ajunge o povară pentru societate și un blestem pentru familie; pentru ce?*»

Șezătoarea a luat sfârșit cu corurile: «Doamne buzele mele vei deschide» de G. Muzicescu și «Hristos din morți a înviat» de Kiriak, executate de corul amintit.

VACANTE

Preoți:

Protoieria Jud. Muscel Circ. I-a Câmpulung, — publică concurs cu termen legal de 30 zile, pentru ocuparea postului de preot-paroh al parohiei Drăghiciu II din Comuna Drăghiciu acest protopopiat, post nou înființat prin deciziunea ministerială a On. Minister de Culte nr. 35.276 din 1937.

Parohia are 200 familii, n'are biserică, n'are casă parohială, n'are sesie parohială. Venitul epitrahilului se cifrează la suma de circa lei 1.500 anual. Până la construirea noiei biserici, preotul va sluji în biserica parohială Drăghiciu I-iu unde se îmbisericesc și enoriașii, făcând serviciul cu rândul săptămânal alternativ cu preotul paroh al parohiei Drăghiciu I-iu, având datoria de a *activa intens pentru construirea noiei biserici*.

Ofrandelor și veniturile din biserică revin preotului de rând în săptămână; iar cele, dela serviciile obligatorii ca: botezuri, cununii, înmormântări, parastase, etc., revin preotului paroh al parohiei respective, din care face parte credinciosul cui le săvârșește.

Candidații hirotoniți, pe lângă actele prevăzute de regulament, vor preciza în memoriile lor: 1. Ce momente de lucrare pastorală culturală, misionară și gospodărească au realizat în parohia de unde cer transferarea;

2. Ce anume fapte de milă creștinească au săvârșit, precizând data și valoarea lor;

3. Ce sume au consemnat și anume unde, pentru sporirea fondului milei în parohie, cu arătarea nr. recipiselor de dețineri;

4. De când predau învățământul religios în școala primară locală și ce rezultate au obținut;

5. În ce măsură au îndeplinit ordinele chiri-arhale de a îndruma pe elevi să meargă la biserică, în zilele de Duminici și sărbători și de a-i învăța cântările bisericești;

6. Cum au executat diferitele ordine și dispozițiuni ale autorităților superioare bisericești, privitoare la administrarea și gestiunea parohiei;

7. Numărul sectanților și concubinilor din pa-

rohie și cum s'a activat pentru combaterea lor, arătând rezultatele obținute;

8. Data când au fost hirotoniți și pe seama cărei parohii, alăturând în copie și diploma de licență;

9. Dacă au mai obținut transferări, când și unde;

10. Ce pedepse li s'a aplicat și pentru care fapte;

11. Dacă și în ce măsură au stăruit pentru introducerea în biserică a lumânărilor de ceară curată dela turnătoria Sf. Arhiepiscopii.

Candidații nehirotoniți, vor prezenta pe lângă actele cerute de regulament și actul de binecuvântarea căsătoriei și o declarație că vor preda gratuit învățământul religios la școala primară locală.

Cererile, însoțite de actele regulamentare, se vor înainta în termen oficiului protopopesc. Cele intrate pe altă cale, nu vor fi luate în seamă.

Protopop, Pr. Gh. Stroian

Protoieria Circ. I Ploești, — publică concurs cu termen de 30 zile, pentru ocuparea postului de paroh la biserica Sf. Ilie din Ploești, devenit vacant prin transferarea titularului Pr. Al. Popescu, la parohia Sf. Ioan Ploești.

Parohia Sf. Ilie are o populație de 64 familii, cu 190 suflete.

Biserica este în bună stare.

Deasemenea există casă parohială, în bună stare.

Cererile însoțite de actele cerute de regulament se vor depune, în termen legal la oficiul acestui protopopiat.

Protoiereu, Pr. Aurel Popescu

Cântăreți.

Protoieria Circ. II. din Capitală, — publică concurs cu termen regulamentar de 15 zile, pentru ocuparea postului I de cântăreț

dela Biserica Foișor, devenit vacant pe data de 1 Maiu a. c., prin hirotonirea fostului titular Const. Anuței pe seama Catedralei Giurgiu, ca diacon.

Candidații trebuie să fie absolvenți ai școlii de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut, iar cererile se vor adresa direct Protoieriei în str. Sf. Vineri 23.

Protoieru, Stoica R. Ionescu

Protoieria Dâmbovița, Circ. II Găești, publică concurs cu termen legal de 15 zile pentru ocuparea posturilor de cântăreți bisericești, vacante la parohiile din cuprinsul protopopiatului și anume:

1. Bogați postul II.
2. Baloteasca postul II.
3. Cojocaru postul II.
4. Gherghești postul I și II.
5. Ionești postul I și II.
6. Ludești postul I și II.
7. Mărcești-Bogați postul II.
8. Mătășaru postul II.
9. Mogoșani postul II.
10. Morteni postul II.
11. Mânăst.-Jugureni postul II.
12. Puntea-Greci postul I și II.
13. Petrești-Uliești postul II.
14. Petrești postul I și II.
15. Puroinica postul II.
16. Râscăeți postul II.
17. Vișina postul II.
18. Cacova postul I.
19. Uliești postul I.
20. Valea-Zimbrului postul I.

Doritorii de a ocupa aceste posturi, vor fi absolvenți ai unei școli de cântăreți bisericești și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de actele regulamentare, se vor înainta direct oficiului protopopesc.

Protopop, Mih. S. Ionescu

Protoieria III Dâmbovița, publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea posturilor de cântăreți vacante dela parohiile notate mai jos:

1. Băleni Români postul I și II.
2. Băleni postul I și II.
3. Brânșite postul I.
4. Brâncoveanu postul I și II.
5. Bilciurești postul I.

6. Boteni postul I și II.
7. Colacu postul I.
8. Cătunu postul I și II.
9. Cornet postul I și II.
10. Crovu postul I și II.
11. Dâmbovicioara postul I.
12. Ghergani postul I și II.
13. Ghinești, postul I.
14. Ghimpați postul I.
15. Hăbeni postul I și II.
16. Lunguleț I postul I și II.
17. Lunguleț II postul I.
18. Nucet postul I.
19. Plopu Titu postul I.
20. Produlești postul I.
21. Serdaru postul I și II.
22. Tătărăi I postul I.
23. Tătărăi II postul I și II.
24. Titu postul I.
25. Pierșinari postul I și II.

Doritorii de a ocupa aceste posturi vor fi absolvenți ai școlii de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de actele reglementare vor fi înaintate oficiului protopopesc direct, în termenul de mai sus.

Protopop. H. Opreșcu

Protoieria Jud. Vlașca Circ. III, — publică concurs cu termen legal de 15 zile, pentru ocuparea postului de cântăreț II-lea, dela parohia Crevedia Mare, rămas vacant.

Candidații vor fi absolvenți ai unei școli de cântăreți bisericești și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile se vor înainta, în termen legal, oficiului protopopesc.

Protopop, Pr. Ioan C. Popescu

Protoieria Jud. Teleorman Circ. III-a Alexandria, — publică concurs cu termen de 15 zile, pentru ocuparea postului II de cântăreț dela parohia Viticănești, devenit vacant pe data de 1 Aprilie 1937, prin plecarea în militărie a D-lui Dicu P. Dumitru.

Candidații vor fi absolvenți ai unei școli de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de actele regulamentare se vor înainta oficiului protopopesc în termenul prevăzut mai sus.

Protopop, Gh. Stăncescu.

Se publică concurs pentru ocuparea posturilor de cântăreți dela parohiile nou înființate pe data de 1 Martie și 1 Aprilie 1937.

Aceste posturi sunt:

1. postul dela parohia rurală Cornu de Sus.
2. postul dela parohia rurală Cocorăști-Capli.
3. postul dela parohia rurală Florești.
4. postul dela parohia rurală Mărginenii de Sus.
5. postul dela parohia rurală Poiana-Țapului.
6. postul dela parohia suburbană Telega Vale.

Toate aceste posturi sunt plătite prin bugetul general al Statului conform deciziei Onor. Minister de Culte nr. 31558/937, 35276/937 și 51920/937.

Concurenții la aceste posturi trebuie să fie absolvenți ai școlii de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de acte se vor înainta Oficiului Protopopesc al Circ. II Breaza-Prahova în termen de 15 zile dela publicarea prezentului concurs.

Protopop, V. Opreș

C R O N I C A E X T E R N A

Dela episcopia misionară ortodoxă română din America

In Misiune

(Continuare din nr. 6—8)

După petrecerea iernii în Cleveland, înconjurat de dragostea credincioșilor noștri, în Duminica a III-a din post, a sf. Cruci, am început sămănătura de primăvară în ogorul sufletească al bunilor noștri creștini, spre a arunca sămânța Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

În 4 Aprilie am asistat la sfânta liturghie în AKRON, O. În Duminica din 11 Aprilie voi fi între credincioșii din ELWOOD CITY, Pa. Iar în zilele de peste săptămână voi cerceta coloniile din jur, unde nu avem biserică.

În fiecare zi seara, pe la orele 5, voi sosi la casa vreunuia dintre credincioșii noștri, cetitori ai acestei foi. Rog pe toți abonații foi «Solia» să aibe bunătatea de a da de știre și celorlalți Români din oraș. Și să stabilească un loc de adunare, în casa vreunui frate, bucuros de găzduire. Acolo să se adune toți, cu familiile lor, într'o cameră mai încăpătoare, unde vom face slujba PAVECERNITEI, ne vom ruga și vom cânta împreună duioasele cântări din postul mare. Și ne vom bucura întru Domnul, hrănindu-ne sufletele din «Pâinea vieții», isvorul cel nesecat, care potolește setea duhovnicească și aduce mântuirea sufletească.

Unde numai se poate, copiii de școală să învețe a cânta cântarea proorocului Isaia: «Cu noi

este Dumnezeu...» dela PAVECERNIȚA CEA MARE, din ceaslov, cântând alternativ băieții și fetele. Asemenea, cântarea: «Prea Sfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare...» și «Doamne al puterilor fii cu noi...».

Copiii vor deprinde să rostească rugăciunile: «Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Credeul.

Cari sunt mai isteți, ori apoi din rândurile adulților să învețe a ceti psalmi, ca fiii împreună cu părintele lor Episcop, să aducă rugăciunea lor, slujirea lor, Domnului.

Unde, în localitate n'are cine face acestea, să invite un cântăreț (cantor) din vecinătatea mai apropiată, măcar pentru seara zilei respective, destinată rugăciunii.

Astfel, Duminică, în 11 Aprilie, voi trece la vecernie în New Castle, Pa. Luni, în 12 Aprilie voi merge la Zelionopole, Pa.; Marți în 13, la Ambridge, Pa.; Miercuri, în 14, la Pittsburgh, Pa.; Joi, în 15, la Steubenville, O.; Vineri, în 16, la Bridgeport, O.; Sâmbătă, în 17, la vecernie în Youngstown, O.

Duminică, în 18 Aprilie, la vecernie, în Farrell, Pa.; seara la Hubbard; Luni, în 19, la Salem, O.; Marți, în 20, la Lisbon, O.; Miercuri, în 21 la Canton, O.; Joi, în 22, la Massillon, O.; Vineri, în 23, la Mansfield, O.; Sâmbătă, în 24, la Wew Philadelphia; iar Duminică în 25, voi fi la Akron, Ohio, și la vecernie în Youngstown, Ohio.

Luni, în 26 Aprilie seara, la Waren, O.; și

apoi la Cleveland fiind săptămâna sfintelor Pa-timi ale Domnului.

Cucernicii preoți, sub păstoriarea căroră se află coloniile menționate, pot face oarecari modificări, încunostiințând pe credincioși și Episcopul lor, dacă ar fi să se lase vreuna și să se cerceteze altă colonie, neluată în program.

În Sâmbăta mare voi sosi la Chicago, Ill., spre a sluji sf. Inviere și a petrece Sf. Paști.

În zilele din săptămâna luminată voi cerceta coloniile mai mici din Indiana: Garrett, Fort Wayne, etc., după programul ce-l vor întocmi părintele S. Mihălțean și A. Moldovan.

Duminică, în 16 Mai, voi fi la jubileul parohiei noastre din Canton, O; iar Duminică 23 Mai, la sfîntirea paraclisului din Niles, Ohio.

Și, în sfârșit, la 30 Mai voi participa la jubileul de 25 de ani al bisericii noastre «Sf. Gheorghe» din Detroit, Mich.

În decursul săptămânii premergătoare, sau a celei următoare, după cum se va afla de bine, voi mai vizita coloniile mai mici din Michigan și Windsorul din Ont., Canada, încheind astfel seria misiunilor de primăvară, pentru ca în 15 Iunie să pregătim Congresul bisericesc ce urmează a se ține în 4-5 Iulie, la Philadelphia, Pa.

Domnul și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos să ne ocrotească și ajute să-I putem împlini slujba cu pace și bucurie, să deschidă inimile și să lumineze mințile credincioșilor noștri pentru a le fi de bun folos osteneala Noastră.

† *Episcopul* POLICARP

Amicii Bisericii Ortodoxe

Scriitoarea rusă A. Târcova publică într'un ziar de emigrație, o interesantă corespondență din Londra, în care încearcă să caracterizeze mișcarea pro-ortodoxă din Anglia și America.

Interesul protestanților din America și mai ales al anglicanilor pentru Biserica ortodoxă este destul de bine cunoscut. Se știe că acest interes merge așa de departe, încât dacă astăzi nu se pune chestiunea de unire, apoi cel puțin de o strânsă apropiere între Biserica anglicană și cea ortodoxă română, apropiere a cărei bază a fost pusă încă anul trecut în timpul călătoriei P. F. Patriarh Miron la Londra.

Dar nu toată lumea poate ști că interesul anglicanilor și al protestanților americani pentru Biserica ortodoxă ia un caracter tot mai activ

și forme tot mai reale de ajutor ce se acordă mai ales Bisericii rusești din emigrație, care datorită împrejurărilor, duce azi cele mai grele lipsuri materiale. Se știe doar că anglicanii, precum și protestanții americani strâng anual un fond în America pentru acoperirea nevoilor Institutului ortodox rus din Paris și fără de care acest institut n'ar fi existat de mult.

La Londra există o societate de ajutorare a Bisericii ruse din emigrație și al cărei președinte e lordul Charnwood, care a reușit să strângă în jurul său un cerc de prieteni înfocați ai Bisericii ortodoxe ruse. Și în America există un asemenea cerc, al cărui conducător este doctorul Cram cu scția sa; nu de mult acest doctor a vizitat Londra și cu această ocazie d-na Târcova, al cărei nume l-am pomenit la începutul articolului, a făcut cunoștință, aflând unele amănunte privitor la simpatiile de care se bucură ortodoxismul în cercurile protestante din America.

Majoritatea membrilor comitetului din Societatea anglicană de ajutorare a Bisericii ruse sunt preoți englezi. Unul dintre ei, părintele Fince-Clinton, care cunoaște perfect de bine limba rusească, îi citește pe teologii ruși în limbă originală, fiind un mare erudit în dogmatica ortodoxă, precum și în istoria Bisericii ortodoxe.

În Biserica sa, situată în cea mai populară parte comercială a Londrei-City, unde trăiesc marii financiari englezi, părintele Clinton citește diferite rugăciuni ortodoxe rusești, traduse în limbă engleză.

Preotul Clinton este monah și aparține uneia din cele mai vechi familii din aristocrația engleză; el e pătruns de un sentiment religios foarte adânc și are cele mai profunde simpatii pentru Biserica ortodoxă, activând mereu pentru realizarea celei mai scumpe idei a lui, pentru unirea Bisericilor anglicane și ortodoxe. Este adevărat, că pe această cale a mai rămas mult de îndeplinit, deoarece la reuniunile anglo-ortodoxe, unde se discută mereu problema unirii, nu se lucrează atât pentru înlăturarea divergențelor dogmatice existente, cât pentru înțelegerea reciprocă a celor două Biserici: anglicană și ortodoxă. Și trebuie să recunoaștem că în această direcție s'au realizat foarte multe, deoarece credința în posibilitatea unirii bisericilor sporește din zi în zi.

În acțiunea de apropiere anglicano-ortodoxă

iau parte și studenții din școlile anglicane teologice. Deseori îi întâlnești pe studenții anglicani într'o Biserică ortodoxă urmărind cu cea mai mare atenție sfântă slujbă ortodoxă. Fiecare din ei are în mână traducerea engleză a sfintei liturghii ortodoxe și urmăresc slujba după aceeașă traducere ceiace nu este un lucru ușor. Și aci le vin studenților englezi amicii lor ruși, ce fac parte din societățile creștine anglo-ruse. Intre aceste societăți găsim «Mișcarea creștină studențească», «Frățimea Sf. Serghie și a Sf. Albanus», precum și «Societatea de ajutoare a bisericii ruse din emigrație»...

E interesant de remarcat că anglicanul care odată s'a ostenit să cunoască mai de aproape Biserica ortodoxă, devine cel mai înfocat prieten al ei. In rândurile acestor prieteni ai Bisericii ortodoxe vedem pe preotul French, redactorul revistei consacrate Bisericii ortodoxe, pe tinerii monahi, pe preoți, oameni în vârstă, studenți și studente, viitori misionari. Toți aceștia fac o întreagă grupă de prieteni ai Bisericii ortodoxe și cari participă anual la conferințele anglicano-ortodoxe.

Numărul lor e mereu în creștere, după cum e mereu în creștere și interesul lor pentru Biserica ortodoxă, pe care înainte vreme o credeau în Anglia o instituție moartă, plină de prejudecăți și superstiții...

Cea mai concludentă dovadă a interesului și a simpatiilor ce le au englezii pentru Biserica ortodoxă, putem cita faptul că profesorul rus N. Zernov reușește anual să strângă o anumită sumă de bani atât de necesară pentru susținerea Institutului ortodox din Paris. Profesorul Zernov a reușit chiar să organizeze zeci de comitete provinciale care pe viitor vor avea grija strângerei fondurilor necesare. Timp de 14 ani se face cheta de bani în folosul Institutului teologic din Paris și timp de 14 ani englezii nu refuză obolul lor pentru această singură instituție ortodoxă, în felul ei, în Apusul Europei.

Protestanții americani reușesc și ei să strângă circa 1000 de lire sterline (ceva mai puțin de 1 milion de lei), pentru Institutul teologic din Paris; și aceasta cu toate că americanii — amici ai Bisericii ortodoxe, nu sunt deocamdată organizați în societate și n'au nici comitete.

D-na Târcova citează un fapt extrem de caracteristic privitor la felul cum se naște în sufletul protestantului american interesul pentru Biserica ortodoxă.

«Eu i-am întrebat pe d-nul și d-na Cram, scrie

d-na Târcova, cum au ajuns să simpatizeze atât de mult Biserica ortodoxă, încât să vadă în ea un ideal neîntrecut de viață spirituală. Răspunsul a fost foarte interesant: «Interesul meu pentru Biserica ortodoxă, a spus d-na Cram, s'a trezit în momentul când acum 35 de ani am venit, la o biserică rusească din New-York și; am auzit cântecele religioase ortodoxe. Am rămas încântată de ceea ce am auzit și am înțeles câte bogății duhovnicești zac în adâncimea melodiilor bisericești...

Și acest caz când cântarea religioasă ortodoxă provoacă o adevărată revoluție spirituală în sufletul unui protestant, nu e singurul, spune d-na Târcova. Acum nu demult d-rul Lillton, un teolog anglican, foarte învățat, mi-a vorbit de adâncă impresie pe care a produs-o asupra lui cântările bisericești ortodoxe ce le-a auzit într'o biserică ortodoxă din Anglia. «Mi se părea, a observat teologul anglican, că e o cântare îngerească».

Acestea sunt în linii generale simpatiile anglicane și protestante americane pentru Biserica ortodoxă; după cum vedem aceste simpatii iau forme active și tind la ajutorarea în primul rând a Bisericii rusești din emigrație și în special a Institutului teolog rusesc din Paris. In fond însă această acțiune n'are un caracter de pură caritate și este numai o manifestare exterioară a interesului anglicanilor și protestanților pentru viața spirituală ce se desfășoară în Biserica ortodoxă și mai ales în serviciile ei divine. Și acest interes este una din temeliile pe care se sprijinește speranța noastră, că în cele din urmă, idealul unirii celor două Biserici — ortodoxă și anglicană, se va realiza.

D. Remenco

S U M A R U L :

Conferințele generale pastorale	Consilier.
Biologia în slujba credinții creștine,	Pr. N. Tănăsescu.
Metodica misionară	M. A. Calneș.
Catedrala Patriarhiei din București	
Hrană pentru suflet	Presb. Gheorghe.
Cronica Internă și Externă. Parohii vacante, etc., etc.	

